

СЕКЦІЯ 4. КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНА ТА КРИМІНАЛІСТИЧНА

Реформування системи запобіжних заходів відповідно до європейських стандартів

Білецька К.К., ад'юнкт кафедри кримінального процесу НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Зайка С.О.*

Прийняття 13 квітня 2012 року Кримінального процесуального кодексу України стало важливим кроком України на шляху до становлення правової, європейської, демократичної держави, яка в своїй діяльності керується ринципом верховенства права.

В практичну діяльність українського судочинства введено багато норм, які є загальновизнаними та прийнятими у країнах, які притримуються твердження «людина понад усе», зокрема, введення Єдиного реєстру досудових розслідувань, скасування інституту додаткового розслідування кримінального провадження, введення суду присяжних та введення інституту укладання угод ін..

Крім того, серйозних змін зазнала система запобіжних заходів, яка на даний час дійсно відповідає принципам прозорості, ясності та відкритості.

Хоча у новому кримінальному процесуальному кодексі України законодавець не зазначає, що саме він має на увазі під поняттям «запобіжні заходи», проте відносить до них: особисте зобов'язання, особисту поруку, застава, домашній арешт, тримання під вартою, а також як тимчасовий запобіжний захід – затримання особи. Як зазначає Попелюшко В.О. «законодавець у новому КПК стосовно запобіжних заходів взяв за зразок взяв вже апробований варіант запобіжних заходів у Європейських країнах поєднавши його з вітчизняним законодавством». [1, с. 4]. Міжнародні стандарти забезпечення прав людини у кримінальному судочинстві – звід основних загальновизнаних і загальнообов'язкових норм і принципів, викладених як у міжнародних правових актах, так і в прецедентних рішеннях Європейського Суду з прав людини та міждержавних угодах, які закріплюють стандартизовані правила поведінки сторін і інших учасників кримінального судочинства. Норми, викладені у Міжнародних правових актах і рішеннях Європейського Суду з прав людини, являють собою унікальне джерело норм права, які підлягають кодифікації й імплементації в кримінально-процесуальне законодавство України. Дійсно, реформування кримінального процесу взагалі і інституту запобіжних заходів зокрема має відбуватись із застосуванням загальновизнаних норм і принципів, викладених у міжнародних правових актах та прецедентних рішеннях Європейського Суду з прав людини [2, с.6].

Так, у справі «Іванов проти України», рішення по якій було винесено 7 грудня 2006 року, заявник вважав, що держава порушила його право на свободу пересування, оскільки період перебування під підпискою про невинізд тривав 10 років та 4 місяці, а держава заперечувала обґрунтованість позову заявника, посилаючись на застосування запобіжного заходу відповідності до закону. В даному випадку

Європейський Суд з прав людини визнав порушення державою ст. 2 Протоколу № 4 (права на свободу пересування) та визнав Іванова В.О. потерпілим [3].

Даний прецедент не було взято до уваги при укладенні нового кримінального процесуального кодексу та на даний час строк застосування окремих запобіжних заходів, зокрема тих, що не пов'язані з ізоляцією особи, є невизначеним.

Отже, хоча новий КПК містить багато прогресивних новацій, проте поле по вдосконаленню вітчизняного кримінального процесуального законодавства є досить широким та потребує ще багато революційних змін та доповнень відповідно міжнародних стандартів.

Список використаних джерел:

1. Попелюшко В.О. Запобіжні заходи в новому КПК України: поняття, мета, підстави, порядок та суб'єкти застосування / В.О. Попелюшко // Адвокат. – 2012. – № 9. – С. 4 – 6.

2. Актуальні питання кримінального процесуального законодавства України (Київ, 26 квітня 2013 року): збірник матеріалів міжвузівської наукової конференції / Національна академія прокуратури України. – К.: Алерта, 2013. – 168 с.

3. Справа «Іванов проти України» [Електрон. ресурс] : Європейський суд з прав людини (п'ята секція) // Страсбург. – 7 груд. 2006 р. Режим доступу : <http://www.khpg.org/index.php?id=1179483814>

Місце розслідування фальсифікації лікарських засобів та обігу фальсифікованих лікарських засобів в умовах євроінтеграції

Гук О.Г., ад'юнкт кафедри криміналістики та судової медицини НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, професор *Весельський В.К.*

Для України Європейський Союз (далі ЄС) є взірцем зони свободи, безпеки та справедливості, створення якої проголошено як одна з головних цілей Амстердамської угоди. Не випадково одним із важливих аспектів європейської інтеграції України є співробітництво з ЄС у галузі юстиції та внутрішніх справ, що підтвердила і Спільна Стратегія ЄС щодо України, схвалена на Гельсінському самміті Європейської Ради в грудні 1999 року, яка визначає розвиток співробітництва в цій сфері юстиції як один з напрямків побудови демократичного суспільства, заснованого на верховенстві права.

Питання, що належать до сфери юстиції та внутрішніх справ, є настільки важливими, складними та актуальними, що давно вийшли за межі національних суверенітетів. Їх вирішення можливе лише в тісній співпраці між усіма європейськими країнами. Зокрема це такі проблеми, як боротьба з фальсифікацією лікарських засобів та обігом фальсифікованих лікарських засобів, торгівлею людьми та наркобізнесом.

У нашому дослідженні мова буде йти саме про небезпеку фальсифікації лікарських засобів та обігу фальсифікованих лікарських засобів.

Світова спільнота проявляє серйозну заклопотаність з приводу поширення обігу фальсифікованих лікарських засобів (далі ФЛЗ). На сьогоднішній день немає жодної країни повністю вільною від обігу ФЛЗ, оскільки якість підробок зросла настільки, що їх іноді не можливо відрізнити від оригінальних ЛЗ [6].